

Na deliberatie en met goedvinden van Zijne Hoogheid Willem Princè van Oranje wordt hem nu dan eindelijk de vrijheid toegestaan. Maar welk eene! Hij zal vrij zijn ... maar is gehouden «zich voor altoos buiten het ressort der Provincie te begeven en daarin nimmer terug te koomen op poene van anderzints te zullen verliezen het effect der abolitie».

Daar opent zich op 19 Juni zijn kerker. Hij wordt opgehaald in het raadhuis, waaronder hij maanden lang zuchtte. De uitspraak wordt hem medegedeeld en zijne detentie is geeindigd. Op het vernemen van zijn bannissement uit de provincie «verzoekt hij, dat hem door de vergadering zekeren tijd mogte worden verleent ten einde zijn particuliere zaken te redderen» en men staat hem «den tijd van vier weeken toe, des dat hij verpligt zal zijn, gedurende dien tijd zig stil in zijn huis te houden zonder zig onder wat pretext hoegenaamt op straat te begeven».

Waar Holtus heengegaan is, heb ik niet kunnen nagaan. Dat de zeventigjarige boom, in zijn ouderdom verplant, niet lang meer geleefd heeft en hij buiten Rotterdam gestorven is, zonder eene poging te hebben kunnen wagen om van de ballingschap ontheven te worden, laat zich, uit de afwezigheid van ieder schriftelijk stuk daaromtrent, vermoeden. De naam Holtus leefde echter op den Schiedamschen Dijk nog jaren voort. In 1790 vinden wij Steven Holtus te dier plaatse als slijter vermeld. Wij mogen het er voor houden, dat dit een zoon was van Hendrik Holtus, (wiens eerste huwelijk met Hendrika Beurs, in Juni 1744 in de Steigerkerk voltrokken kinderloos schijnt te zijn geweest) en van Anna Maria van den Nouweland, den 8 Mei 1746 te Delft gehuwd, die zijnen vader in de zaken opvolgde. Den 16 Juni 1751 toch werd in de Steigerkerk de doop bediend aan Stephanus Adrianus Quirinus, zoon van H. Holtus en A. M. v. d. Nouweland.